

(המשך מעמוד 34)

שם, גירשם לו דו"ח תנועה, הוא הובא בפני שופט-התעבורה צבי נוסבלאט. השופט לא התרשם ביותר מדו"ח הסיירים. "מקונן אצלי חשד לא מועט", קבע, "כי על אף שהסיירים הוצבו לפקה על הצומת, לא מילאו את תפקידם כראוי, כשהירשו לעצמם לשבת זה ליד זה על קטנוע אחד ולשוחח. איך, במצב כזה, אפשר למלא תפקיד כראוי?"

"אין כל פלא, אם היו עסוקים בשיחה, שלא שמעו את חריקת הבלמים — למרות ששמעו זאת דווקא אנשים שהיו מרוחקים מרחק רב יותר מהמקום."

השופט לא הסתפק בכך: "לא היה גם כל הכרה, במיקרה זה, לבקש מהנאשם להיתלות לתחנת המיטרה. לא היה כל קושי בזיהוי או ברישום הדו"ח, מכיוון שהציג תעודותיו לפי דרישת הסייר."

סיכם השופט את דעתו על התנהגותם האנושית של הסיירים: "נראה לי שהסייר פול, שטיפלו הסיירים במיקרה זה, היה בלתי נכון בשני מישורים: לא בצדק גירשם הדו"ח לנאשם — ולא בצדק התיר עלמו השניים מתלונתו נגד הנהג האחר. התוצאה היא, שאני מחליט לזכות את הנאשם מהאשמה המיוחסת לו."

מיפקדת הסיירים פעלה במהירות: שני הסיירים אולצו לפשוט את מדיהתפוח, סולקו מתפקדיהם.

תאונות

מוות עם קסדה

קפדת המגן לא

הצילה את חייה של מיכל

"הבת שלי מתה. לקחו את הבת שלי. צעקתיה הפתאומיות של מזל סעדי הועיקו מיד את השכנים, שניסו לנחמה כמיטב יכולתם. כולם ידעו במה המדובר: חמישה ימים שכבה הבת, מיכל, מחוסרת-הכרה באיכילוב, לאחר תאונת-דרכים.

כל חייה היתה מיכל ילדה טובה, גם ביום החמישי שעבר אחר-הצהריים, כאשר רכבה על קטנוע בכיכר מלכי ישראל ב"תל-אביב, כשהיא חבושה בצייתנות ב"קסדת-מגן. אלא שהקסדה לא הועילה, ה"תאונה התרחשה במהירות. מכונית פרי-טית התנגשה בקטנוע. מיכל נזרקה לכביש, נחבטה בראשה. למרות קסדת-המגן ההדוקה לראשה, ספגה שברים ב"גולגולת. היא איבדה את הכרתה מיד, לא חשה כל כאבים.

מאז, שכבה במחלקת ההתאוששות ב"בית-החולים, כשהיא מוגשמת ללא הרף על-ידי מכשירים, ניונה מאינפוזיה שזר-מה לוורידיה 24 שעות ביממה.

היא לא התאוששה. לחץ דמה ירד מ"שעה לשעה. ביום שני, פסקו פעימות ליבה לחלוטין. הרופאים היו חסרי-אונים. **נהגת מיקצועית**, מספר חודשים לפני תה התאונה הקטלנית, סיימה מיכל את שירות תה הצבאי כנהגת. הצעירה (20 מלאת ה"מרץ היתה מאוהבת בנהיגה, לא פחדה לנהוג לבדה בדרכים בלתי מיושבות.

רשיון לקטנוע קיבלה עוד לפני שירותה הצבאי. אחרי שיתרוה, התקבלה לעבודה כשליחה במשרד פירוטום. היא אהבה את עבודתה, שהיתה כרוכה בנסיעות רבות. עד הנסיעה האחרונה.

הגרלות

"אין פה שום רמאות"

בהגרלת מגן-דוד

הוצגו מכוניות —

שכלל לא עמדו להגרלה

"גם אתה יכול לזכות במכונית זו", הכ"ריוז כרוזת-הפירוטום של הגרלת מגן-דוד אדום השנתית, שהיו צמודות למכונית רנו 6 חזישה ונוצצת.

היתה זו הכרוז קצת מופרזת, שכן אף משתתף לא יכול היה לזכות במכונית זו. המכוניות שעמדו להגרלה, היו אמנם רנו, אבל ממודל שונה, קטן יותר — רנו 4.

הסביר אלי רוני, מנהל מחלקת ההגבר-לות של מגן-דוד: "בסוכנות רנו לא היו רנו 4 או קיבלנו מהם לתצוגה רנו 6. לא היתה פה שום רמאות. מלבד זה, אנחי נו מעדיפים לא להציג ברחוב את המ"כוניות העומדות ממש להגרלה, כדי שלא תקבלנה שריטות.

"ובכלל, מה זה חשוב?"

מדיקרה עין 3

אחד המארגנים: "זו צורה מתאימה לבצע מרד נגד עירום לא מתאים — על-ידי עירום כן מתאים. לא?"
אולי לא, ואולי כן. בין קהל הצופים, מכל מקום — בייחוד בין הוותיקים — נשמעו כמה השגות על צורות המרד המודרניות: "זה חילול קודש", רטן חובב אמנות קשיש. "כזאת הופעה — בהיכל האמנים הנכבד?"

המרד לא הפריע למישל להציג ב"איתה תערוכה מיובשת שתי יצירות משלו: אשה מפלסטיק ותריס. מי שמ"רים את התריס הקינבנציונאלי, ומציץ

מה שלוש זוגות שדיים, בחוספת אבר" מין על טהרת הפלסטיק, ולקודש ה"קדשים של ציירי ישראל? "פשוט מאד", משיב הצייר מישל אופטובסקי, "אגודת הציירים והפסלים פתחה תערוכה של עירום, וביקשה מאיתנו לערוך במקום הפנינג. אז בשביל להראות כמה העירום הממוסגר והממוסד הוא יבש וסטריילי, סידרנו שם הפנינג על טהרת האירוניה." "בפשטות, הבענו בכך את מחאתנו נגד אותו עירום שהמימסד נטל תחת חסותו, תוך פסילת שאר תחומי העירום והחוויה המינית", הסביר. בפשטות כמו שאמר

עין השלישית מיצמזה שוב. הפעם בחסותה המכובדת של אגודת הציירים והפסלים בישראל. לאחר שהציגו את תומרקין ליד צינצי-נות לבנייה בסופרמרקט תל-אביבי, (ה"הלם ויוואלי", קרא לזה ז'אק מורי קטמור, במאי הקולנוע ומפוקחי העי"ן), הופשטו עתה שלוש נאות ומקורולות בבינת-האמנים שברחוב אלחריזי בתל-אביב. "זה נקרא הלם סקסואלי", פירש קטמור. קטמור הוא בעל עבר מיקרי מפואר. הוא שביים את הסרט מיקרה אשה, והוא אחד מאבות המיקרה הנוכחי.